

Caroline regisseert 15de toneelproductie

Caroline van Maele regisseert 15 jaar toneel binnen Spermalie. Naar aanleiding hiervan interviewden we haar op woensdag 8 april 2015.

Hoe lang ben je al gepassioneerd door toneel?

Goh, eigenlijk al heel lang. Als klein meisje, van een jaar of 10, heb ik samen met mijn mama mijn eerste groot toneelstuk "een kat op een zinkend dak" in de Stadsschouwburg gezien.

Toen ik voor het eerst de zaal en het grote licht zag, dacht ik toen al "Wauw"!

Vroeger toonden ze op de Vlaamse en Nederlandse zender bijna wekelijks een toneelstuk op TV. Ik vind het jammer dat dit nu niet meer zo is, want ik keek daar wel graag naar toe.

Dus je had eigenlijk al van jongs af aan de toneelmicrobe te pakken?

Ja, het was zeker al van kleins af dat het me boeide om naar toneel te gaan kijken. Voor mij was de Stadsschouwburg "the place to be". Ik ging er altijd naar toe met mijn moeder, want zij was zelf ook een grote

toneelliefhebber. Mijn vader speelde zelf ook toneel.

(Foto: Caroline achter de schermen 'Prins zoekt vrouw').

Dus we kunnen stellen dat de toneelmicrobe reeds in de familie aanwezig was.

Wanneer besloot je dan om zelf op de planken te gaan staan?

Toen ik 17 à 18 jaar was, liep ik school in Mariawende. Daar heb ik voor het eerst een heksenrol in het toneelstuk "Macbeth" van Ionesco gespeeld. De toneelgroep "De zolder" was een samenwerking tussen de 2 scholen Mariawende en het Onze-Lieve-Vrouwecollege.

De repetities en de voorstellingen vonden dan ook effectief plaats op de

zolder in het Onze-Lieve-Vrouwecollege te Assebroek.

Toen ik later werkte als opvoedster in Spermalie ging ik mee op kamp naar Zwitserland. Ook mijn ouders waren mee om voor de jongeren te koken. Om dit alles te kunnen bekostigen, kregen wij met de opvoeders het idee om het toneelstuk "Tante Jutta uit Calcutta" te spelen. We hebben dit toneelstuk 3 keer gespeeld in de vroegere theaterzaal van Spermalie.

Door het grote succes kregen we de smaak te pakken en besloten we een toneelgroep, los van Spermalie, op te richten. Op die manier is "De Plugge" ontstaan.

Met deze toneelgroep hebben we 11 stukken neergezet in de Zeven Torentjes. Ikzelf heb in een 9-tal toneelstukken meegespeeld.

Hoe is de toneelgroep in Spermalie tot stand gekomen?

Als opvoeder in Spermalie dien je enkele activiteiten te organiseren. Ik heb jarenlang een orkestje geleid. Later gaf ik dramatische expressie en stelden we enkele sketches samen. De verpleegsters van Spermalie waren o.a. onze toeschouwers. Ze vroegen me: "Waarom doe je hier niets meer mee?" Van daaruit is onze huidige toneelgroep eigenlijk ontstaan. In het eerste stuk "Het Nevelbos" speelden we hoofdzakelijk met jongeren met een meervoudige beperking. Na de eerste toneelopvoering, in de feestzaal van Spermalie, ontvingen we zeer enthousiaste reacties.

Meer en meer jongeren kregen, na het bijwonen van de voorstelling, de interesse om zich bij de toneelgroep aan te sluiten. Op die manier is onze groep jaar na jaar gegroeid.

Jullie toneelgroep bestaat zowel uit ziende als slechtziende/blinde

spelers. Is dit een bewuste keuze?

Mijn kinderen, Thijs en Fien, zijn beide goedziend en sloten zich eerder aan, omdat ik er zodanig veel over vertelde waardoor ze zelf ook enthousiast werden om toneel te spelen.

(foto Thijs en Fien in het stuk 'gruwel en graffiti')

Momenteel spelen er jongeren mee met diverse problematieken. Zij worden zodanig opgenomen in het geheel waardoor het publiek hier nauwelijks meer bij stilstaat.

Zo zijn personen met een visuele beperking verbaal wel zeer sterk, maar soms verloopt de verplaatsing moeilijker. Daarom vind ik de combinatie ziende en slechtziende/blinde spelers ideaal. Je kunt het op een speelse manier minder laten opvallen dat iemand blind of slechtziend is.

De mensen uit het publiek geven het soms ook zelf aan dat ze vergeten dat er blinde personen meespelen aan een toneelstuk.

Je regisseert dit jaar je 15de toneelstuk. Waar haal jij telkens je inspiratie vandaan?

Toen ik nog meespeelde in "De Plugge" hebben we verschillende regisseurs gehad. Elke regisseur had een eigen aanpak, waardoor ik verschillende stijlen heb mogen leren kennen. Ik leerde er bijvoorbeeld hoe je een toneelstuk kan opzetten. De regisseur die me het meeste bijblijft, is Dominique Berten.

Voor de eerste toneelstukken binnen Spermalie haalde ik mijn inspiratie vanuit bestaande stukken van Patricia de Landsheer waaronder "Het Nevelbos" en "De geheugenontfutselaar". Ik liet me ook inspireren door zelf naar een toneelstuk te gaan kijken. Zo kwam bij mij het idee om een eigen versie van "De Ratten" te spelen.

Sommige toneelstukken worden letterlijk nagespeeld. Indien er een ruimere groep is, moet ik soms rollen bij fantaseren. Verschillende personeelsleden van Spermalie stelden me ook eens de vraag om een toneelstuk te schrijven over hun geschiedenis. Ik heb hier met diverse personen gesprekken over gevoerd. Het schrijven van een toneelstuk kost veel tijd. Ik ben hier dan ook het hele jaar door actief mee bezig. Zeker als het over waargebeurde feiten gaat, moet alle informatie kloppen.

Dus je haalt je inspiratie duidelijk uit diverse bronnen. Nu, Je regisseert zowel komische als ernstige toneelstukken. Welk genre geniet je voorkeur?

Je kan ze niet vergelijken. Ik speel zelf graag komische rollen, maar speel even graag ernstige stukken. Ik heb dus geen voorkeur.

Nu speelt het bijvoorbeeld in mijn hoofd om volgend jaar terug een komisch stuk neer te schrijven en te regisseren.

Is er een toneelstuk dat je het meeste bijblijft?

Ja, het zelfgeschreven toneelstuk "070456".

(Foto Caroline "070456")

Na de dood van mijn vader las ik veel boeken over de concentratiekampen. Ik verdiepte me ook door films te bekijken en opzoekingswerk te doen. Toen gaf men mij de tip om, met al deze kennis, zelf een toneelstuk te schrijven over het concentratiekamp Auschwitz.

Ik heb hier 2 jaar aan gewerkt, want het hele verhaal moest kloppen.

Het stuk werd zelfs door 3 historici nagelezen.

Na de opvoering kwam er zeer lovende kritiek vanuit het publiek.

Later werden we zelfs gevraagd om het stuk nogmaals op te voeren in Mechelen. Natan Ramet,

die Auschwitz overleefde, schreef me zelfs een brief. Deze brief werd vlak voor onze voorstelling in Mechelen voorgelezen.

Dit alles was heel speciaal voor mij en ik was trots dat we met zo'n diverse groep zo'n resultaten hadden kunnen neerzetten.

Wat is je drijfveer om dit te blijven doen?

Ik vind het fantastisch wat er ontstaan is vanuit de start van de toneelgroep. Ondanks de variëteit van de groep is het respect voor elkaar ongelooflijk!

Het doet me plezier om de groep te kunnen zien stralen en hoe zij er telkens in slagen om, binnen een goede groepssfeer, een mooie productie neer te zetten.

Zij zijn de draagkracht waarom ik het wil blijven doen. Ze maken me fier en gelukkig!

Wat hoop je in de toekomst nog op de planken te kunnen zetten? Is er iets waarvan je droomt om te bereiken met de toneelgroep?

Momenteel is er geen toneelstuk dat ik op de planken wil neerzetten.

Mijn voornaamste droom is dat we nog lang kunnen blijven bestaan!

Met deze mooie woorden beëindigen we ons gesprek. Bedankt.

(Foto: Ode aan Caroline onze regisseuse).